

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 16. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm1182/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

de Seier over Totunskoffen, om ei Gudene stande dem bi, men det er at mærke, at selv er han noget af Jettefægt, og derpaa er det han grunder, hvordan han kan vinde sig Gudernes Gunst: thi hugger han Freias Lignelse ud i Sten, og med sig en Konst er den Lignelse gjort, at Freia tykkes det er, som hun seer sig i Speil. Meget har hun nu ham at lønne og Andgrims Søner ei mindre for Julegildet, men nu er Vaaren alt kommen, da sætte de Jostbrodre Skibe i Hav, og forrigfuld gænger med Hjalmar Kongningens Datter, slippe ham maa hun, men stander paa Udnaer og stirrer, saalænge hun Masten kan sene. God Her sende de milde Vaner og de Jostbrodre komme i Unarvaag paa Samse.

De Hærserker alle gange for Andgrim frem mod Etævnedag, og bede om Vaaben. Han oplader en Kiste med kofseligt Hærserker og giver dem alle godt Bærg: Seming saarer Hrotta og Hjorvard Niskiltein, men mest er derom at tale, at der Angantyr ene saarer vaabenles, da rækker den gamle Totun ham Kirking, siger ham Sang om dets Dypna og om hvad Svafurkam mælde. Sandt er

det, siger han, hint bedste Vaaben er dette og dog denesinde nødtorftigt, men vogte dig vel at drage det til Skemt! thi lædskes vil det med Mandeblood for det farer i Balgen, og om saa hændes, at du faaer Vane, da skal det lægges i Hei med dig og ei komme meer i Daglys, thi Ondt er malet derover af døende Mand.

Der Hjalmar og Orvarod vare komne i Unarvaag, ginge de paa Land at spørge til Hærserkerens Færd, men de vare komne i samme Stund i en anden Baag som Munar heder og skyndelig ginge de op paa Den, thi paa dem kom Hærserkegangen. Alt efter Vane rev de Træer omfuld og kastede Sten imod Sten, saa de sprunget isønder, men som de nu finge Syn paa tvende Skibe og gættede, hvis de kunde være, da lode de Sværterne hvine i Luft og bede i Skjoldene og fore med Hylen did. Hver Mand greb sine Vaaben og værgede sig, som han maatte, og enddog de alle bleve slagne saa mæltede dog Juggen et Nædselsord og hver Mand laa i sit eget Rum. Da sagde Hjorvard; vist gænger Andgrim i Varndom nu, mens han kunde sige, at Hjalmar og Od vare Kæmper saa

